

Pelerinaj Czestochowa
August 2017
Mesajul lui Julián Carrón

Dragi prieteni,

E foarte frumos că aveți la dispoziție zilele de pelerinaj ca să vă reînnoiți memoria lui Cristos ca tovarăș de drum. Și dacă la un moment dat veți fi cuprinși de oboseală, așa cum se întâmplă în toate vicisitudinile vieții, să nu vă descurajați, ci luați-o ca o trezire a sufletului vostru, ca o ocazie pentru a aprofunda conștientizarea adevăratei voastre nevoi: «Nevoia de El» (papa Francisc, *Scrisoare adresată lui Julián Carrón*, 30 noiembrie 2016). Așa veți putea vedea cum explodează în voi recunoștința pentru faptul că El nu vă abandonează. Doar pentru asta mergeți la Fecioară, în loc să alegeți o săptămână de plajă. Care este diferența dintre ceilalți tineri și voi? Faptul că voi ați fi mai grozavi decât ei? Nu. Doar drumul pe care l-ați făcut în acești ani de școală de comunitate sau de universitate vă diferențiază de ei. Cei care se gândesc că se descurcă singuri cu planurile lor de viitor, nu simt nevoia nici să mulțumească, nici să ceară. Voi însă nu; deja dorința de a participa la acest gest arată cum drumul pe care l-ați făcut v-a arătat că «omul nu trăiește doar cu pâine», nici nu se mulțumește să aibă un loc de muncă sau o iubită, pentru că are nevoie de altceva, astfel încât viața să fie „viață”.

Câte lucruri vi s-au întâmplat în acești ani! De asta, să mergeți la Czestochowa ca să mulțumiți va fi o sărbătoare. Câte amintiri! «Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău în timpul acestor patruzeci de ani în pustiu» (*Deut 8,2*). Pare scris chiar pentru voi: primul cuvânt pentru drum este o invitație de a vă aminti. Nu trebuie să vă imaginați nimic, ci să vă amintiți. Ce anume? Tot ceea ce ți s-a întâmplat. De ce? Pentru că așa vei putea fi și mai recunoscător. De fapt, cine mulțumește cel mai mult? Cel care uită mai puțin ceea ce a primit. Cine nu își dă seama că a primit un cadou, nu își dorește deloc să mulțumească. În Spania se zice: «*Lo olvidado, ni agradecido ni pagado*», pentru ceea ce uiți, nici nu mulțumești, nici nu dai înapoi. Dacă eu dau un împrumut unui prieten și acesta uită, nu îmi mulțumește pentru ceea ce i-am dat și nici nu îmi dă înapoi ce i-am împrumutat. Întrucât Cristos nu ne cere să-i restituim nimic, atunci putem să-I mulțumim și mai mult, însă doar dacă ne aducem aminte. Câte greutateți o fi trebuit să depășiți în toți acești ani! A fost la fel și pentru poporul lui Israel, care, în deșert a trăit umilințe și încercări. De ce Domnul a permis așa ceva? «Ca să știi [cu adevărat] ceea ce aveai în inimă. (...) Te-am hrănit cu mană», spune Dumnezeu, «te-am sprijinit în timpul drumului, nu te-am lăsat singur ca un câine în deșert, în mijlocul tuturor vicisitudinilor aceluia lung pelerinaj». Și voi vă puteți aminti cum v-a însoțit Cristos de-a lungul drumului și cum v-a hrănit, v-a susținut într-un fel «pe care tu nu îl cunoșteai și pe care părinții tăi nu l-au cunoscut niciodată». Care era scopul drumului alături de Cristos, în toată vremea vicisitudinilor vieții? Scopul era ca tu să înțelegi! Ce anume? «Că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul» (*Dt 8,2-4*). Și cum știi că ai mers cu adevărat? Dacă a crescut în tine conștiința despre ceea ce îți dorești cu adevărat. De multe ori ne mulțumim cu firmituri pentru că nu am înțeles de ce avem nevoie ca să putem trăi.

Misterul te-a pregătit pentru viitor printr-un drum, ca să nu repeți prostiile pe care le-ai făcut și ca să nu cauți răspunsul acolo unde nu îl poți găsi. Așadar, dacă tu nu faci memorie și nu înveți din ceea ce ți s-a întâmplat, și anume că Dumnezeu te-a «condus în acest deșert mare și înfricoșător» (*Dt 8,15*) – care uneori sunt zilele noastre –, nu poți înțelege importanța faptului de a-l fi întâlnit pe Cristos și promisiunea din cuvintele Sale: «Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele lui, nu veți avea viața». Și mai mult: «Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu [...] are viață veșnică», spune Isus, adică începe să experimenteze ceva care rămâne în viitor, o viață care durează. De fapt, «după cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine». Isus vă invită să faceți un drum astfel încât să devină a voastră modalitatea Lui de a trăi raportul cu Tatăl. «După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu

trăiesc prin Tatăl» (*In*, 6,53-57). Din pânțele experienței voastre veți învăța și voi să trăiți ca fii, pentru că doar «cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine» (*In* 6,57), spune Cristos. De ce altceva avem nevoie ca să întâmpinăm ziua de mâine dacă nu de această promisiune? Totul, dacă este trăit în compania lui Cristos, va fi pentru voi. Altfel, viața va fi cu adevărat sufocantă, chiar dacă cineva „nimerește” un loc de muncă, femeia sau bărbatul potrivit și chiar dacă viitorul i se pare la îndemână.

Acum e rândul vostru, eu v-am dat un indiciu pentru drumul pe care nimeni nu îl poate face în locul vostru. Pelerinajul este ca să învățați să ascultați și ca să descoperiți ce anume este viața în prezența Sa. Să vă păstrați privirea fixă asupra Mariei o să vă ajute să cunoașteți esențialul. Identificați-vă cu drumul ei, care a făcut-o să înțeleagă tot mai mult care era natura propriului eu. Fiindcă Fecioara este emblema creaturii celei noi, de care noi ne dorim să ne apropiem tot mai mult ca mod de a aborda lucrurile și ca experiență de viață. Pentru că ea a înțeles cine îi umplea inima, cine era Fiul ei și care era însemnătatea Fiului ei în viața ei. Ce conștiință o fi trebuit să aibă despre cum totul era pus în joc în raportul cu Fiul ei! De asta Fecioara este figura pe care o putem avea înaintea ochilor atunci când mergem, nu doar ca țel de atins, ci ca o prezență în timpul drumului, pe care s-o întrebăm: «Tu cum ai făcut? Cum ai făcut când ai văzut cum îl tratau pe Fiul tău? Cum ai făcut când ai fost în situația de a înfrunța anumite situații în care se găsea Fiul tău?».

Închipuiți-vă că trăiți drumul așa cum l-a trăit ea! Nu este doar o prezență căreia să îi cerem, ci mai ales o prezență cu care să ne identificăm ca să experimentăm compania lui Cristos în timp ce se desfășoară drumul. Ca atunci când ea Îl ducea în pânțele și nu se putea trezi dimineața fără să nu își dea seama de ființa cea nouă care devenea ea însăși. Și apoi, când Isus se naște, vin păstorii și toți rămân gură-mască pentru ceea ce s-a întâmplat. Și când copilul se rătăcește și îl găsesc în templu, și ea nu înțelege cât de misterioasă era viața Lui; și apoi când încep problemele, până la sfârșit. Fecioara nu a fost scutită de nimic. Și, cu toate astea, nimeni nu a trăit ca ea, într-o asemenea familiaritate cu Cristos. Spune don Giussani: dacă nu e la fel și pentru noi, «noi nu îl cunoaștem – în sens biblic al termenului – pe Cristos» (*O companie ciudată*, Bur, Milano 2017, p. 89). Nu că nu am ști nimic despre Cristos ca formulă, ca definiție, ca informații despre viața Lui; nu îl cunoaștem în sens biblic: așa cum cineva cunoaște persoana iubită.

Împreună cu Fecioara poate să crească și în voi familiaritatea cu Cristos și cea dintre voi, care îi va molipsi și pe ceilalți din jurul vostru. Veți învăța – cum spune Papa – ce înseamnă să fiți «o Biserică în ieșire», cu totul altceva decât să vă închideți în grupul acelorași prieteni! Pelerinajul este ca să trăiți tensiunea de a împărtăși toul cu ceilalți tineri pe care îi veți întâlni. Și asta vă va face să vă deschideți în fața unor raporturi splendide.

Aceasta este frumusețea și aspectul educativ al pelerinajului: dacă cineva vede că Cristos învinge în prezent, asta e ceea ce îi permite să înfrunte totul. Cine preferă să meargă la mare, va învăța asta după; nu va fi scutit de asta. Aceste lucruri, fie cineva le învață mai repede, fie mai târziu, dar trebuie oricum să le învețe.

Să mă pomeniți și pe mine în fața Fecioarei.

Julián Carrón